

Matei 18:21-35 (NTR)

²¹ Atunci Petru s-a apropiat și l-a întrebat: – Doamne, de câte ori să-l iert pe fratele meu când va păcătui față de mine? Până la șapte ori?

²² Isus i-a zis: – Eu nu-ți zic să-l ierți până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte.

²³ De aceea Împărăția Cerurilor se aseamănă cu un împărat care a vrut să-și încheie socotelile cu sclavii săi.

²⁴ Când a început să facă socotelile, a fost adus la el unul care-i datora zece mii de talanți.

²⁵ Dar fiindcă nu avea cu ce să plătească, stăpânul a poruncit să fie vândut el, soția lui, copiii lui și tot ce avea, pentru a fi plătită datoria.

²⁶ Atunci sclavul, aruncându-se la pământ, i s-a închinat și a zis: „Mai ai răbdare cu mine și-ți voi plăti tot!“.

²⁷ Stăpânului acelui sclav i s-a făcut milă de el, așa că l-a lăsat și i-a iertat datoria.

²⁸ După ce a ieșit, sclavul acela l-a găsit pe unul dintre confrății lui care-i datora o sută de denari. El l-a înșfăcat și-l strângea de gât, zicând: „Plătește ce-mi datorezi!“.

²⁹ Atunci confratele său, aruncându-se la pământ, l-a rugat și a zis: „Mai ai răbdare cu mine și-ți voi plăti“.

³⁰ Dar el n-a vrut, ci s-a dus și l-a aruncat în închisoare până când avea să plătească datoria.

³¹ Când confrății lui au văzut cele întâmplate, s-au întristat foarte tare. Ei s-au dus și i-au povestit stăpânului lor tot ce se întâmplase.

³² Atunci stăpânul lui l-a chemat la el și i-a zis: „Sclav rău, eu ți-am iertat ție toată datoria aceea, pentru că m-ai rugat!“

³³ Nu trebuia oare să ai și tu milă de confratele tău, așa cum am avut eu milă de tine?“.

³⁴ Stăpânul s-a mâniat și l-a dat pe mâna călăilor, până când avea să plătească toată datoria.

³⁵ *Tot așa vă va face și Tatăl Meu ceresc, dacă fiecare dintre voi nu-l iartă din inimă pe*

fratele său.

Un alt text biblic, chiar mai dur pe aceeași idee, este următorul din Matei 6:14-15:

Matei 6:14-15 (NTR)

¹⁴ Căci, dacă le iertați oamenilor nelegiuirile, vi le va ierta și vouă Tatăl vostru Cel ceresc,

¹⁵ dar, dacă nu le iertați oamenilor nelegiuirile, *nici Tatăl vostru nu vă va ierta nelegiuirile voastre.*

Obiecția adusă de unii credincioși pe baza acestor două pasaje este că, dacă tu, ca și copil al lui Dumnezeu, nu reușești să-i ierți pe alții așa cum ai fost și tu iertat, datoria inițială a păcatului tău va fi reinstabilită și îți vei pierde mântuirea veșnică. La prima vedere, aceste pasaje par să ne spună că iertarea lui Dumnezeu, mântuirea noastră, este condiționată de cât iertăm

noi altora și dacă nu facem asta, Dumnezeu ne va restabili păcatele, chiar și după ce am fost iertați inițial.

Trebuie să remarcăm faptul că ceea ce Matei 18:21-35 transmite este în contextul Legii iudaice. În acel moment, când Isus a dat pilda, El nu murise încă pe cruce și nimeni din audiența Sa nu fusese încă născut din nou. Din această cauză, trebuie să ne dăm seama că Isus, în timpul vieții Sale înainte de cruce, a făcut trecerea de la Legea lui Moise la Evanghelie. Cele mai multe dintre lucrurile pe care El le-a spus au fost în contextul vechiului legământ, pentru că publicul Său era familiarizat cu acesta, în timp ce câteva lucruri priveau înainte și vorbeau despre viitorul nou legământ. Natura condiționată a spuselor Lui din această pildă seamănă foarte mult cu Legea lui Moise. Isus, de-a lungul slujirii Sale pe

pământ, a luat Legea lui Moise și a ridicat-o la cele mai stricte standarde. El a vorbit despre spiritul ei, despre intențiile și motivațiile inimii, nu doar despre faptele exterioare. Arătând extremele Legii, Isus îi pregătea pentru ceea ce urma: noul legământ al harului lui Dumnezeu prin Cristos. Isus l-a folosit pe apostolul Pavel pentru a învăța pe neamuri acel har. Predica de pe Munte (Matei 5-6) amplifică Legea lui Moise, iar această pildă merge pe aceeași idee.

Astfel, ea nu spune că Dumnezeu poate revoca mântuirea pentru cei care sunt mântuiți și ale căror păcate au fost iertate prin ispășirea lui Isus Cristos. Acest lucru ar fi împotriva multor scripturi care arată că suntem în siguranță în Cristos din momentul mântuirii noastre. Aceasta ar contrazice chiar și multe din cuvintele lui Isus. Să aruncăm o privire mai atentă la această pildă.

În primul rând, Isus nu spune nimic de genul că acei oameni neiertători vor fi aruncați în iad. În al doilea rând, modul în care slujitorul îi cere milă împăratului precum și cererea sa de a-i acorda mai mult timp pentru a plăti datoria arată că acest individ nu înțelege realitatea situației. El crede că poate să-și plătească datoria păcatului prin efort propriu, dar nimeni nu poate face aceasta. Numai Cristos a realizat această plată pentru păcatele oamenilor pe cruce. În al treilea rând, observați că nimeni nu a plătit pentru datoria acestui slujitor în această pildă, ci ea a fost iertată, adică a fost trecută cu vederea. Ca și copil al lui Dumnezeu, tu trebuie să înțelegi că nu ești doar iertat, ci ești și justificat! Când un soț și o soție se ceartă, s-ar putea să aducă în discuție, adesea, lucruri din trecut. În timp ce soțul și-a iertat soția (sau invers), în momentul în care vorbește din nou despre acel conflict din trecut, el dovedește că nu a justificat-o. Dumnezeu este cu totul diferit. El spune: „Nu-mi mai aduc aminte de păcatele voastre” (Evrei 8:12).

Justificarea sau achitarea înseamnă ca nu ai păcătuit niciodată și că nu vei mai fi vreodată învinovățit de păcat.

Ești ”incondamnabil”, iar acesta este un concept teologic fundamental.

Dumnezeu nu te-a iertat doar în sensul că-ți trece cu vederea păcatele, El nu a oferit doar o ispășire sau o acoperire pentru păcatele tale. Acestea sunt conceptele vechiului legământ. Cineva a plătit cu sânge nevinovat pentru păcatele tale și pentru păcatele lumii întregi. Evrei 10 spune că „Isus ți-a luat păcatele” odată pentru totdeauna. Iertarea înseamnă a trece cu

vederea greșelile fără a face nicio plată pentru ele, iar Dumnezeu ne-a iertat doar în sensul că nu noi am fost cei care am făcut plata pentru păcate. Însă, noi am fost îndreptățiți, ceea ce este dincolo de iertare, pentru că păcatul a fost și plătit complet, nu doar trecut cu vederea de Dumnezeu.

Toate păcatele noastre au fost luate de Cristos. De aceea, înainte de cruce, trebuia să iertăm înainte de a fi iertați dar după lucrarea Lui, noi suntem înainte de toate, iertați complet și definitiv. Da, ar trebui să iertăm în continuare, dar nu ca o condiție a mântuirii.

Credincioșii în Cristos nu mai sunt sub Legea lui Moise și nici mântuirea nu este sub condiția ascultării.

Neiertarea este un păcat ca oricare altul. Apostolul Pavel scrie următoarele cuvinte despre iertare:

Efeseni 4:32 (NTR)

³² Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, plini de compasiune, și iertați-vă unii pe alții, *așa cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi, în Cristos.*

Coloseni 3:13 (NTR)

¹³ Îngăduindu-vă unii pe alții și iertându-vă unii pe alții dacă cineva are o plângere împotriva altcuiva. *Așa cum v-a iertat Domnul, tot astfel să vă iertați și voi!*

Observă aici că Dumnezeu este Cel ce te-a iertat mai întâi.

Apoi ești chemat să ierți, dar nu sub amenințarea de a-ți pierde iertarea proprie.

Pasajele spun că ar trebui faci asta ca un rezultat natural a ceea ce a fost deja făcut pentru tine. Dacă ești în Cristos, ai fost iertat, deci, acum iartă și tu! Apostolul Pavel spune că adevărata iertare vine sub har pentru că știm cât de mult am fost noi înșine iertați. Conform Legii, ea curgea din teama de a nu fi pedepsit din nou, nu venea din inimă și se păstra o evidență a greșelilor. Înainte să vină Cristos, nu exista uitarea păcatelor celuilalt.

Însă acum, când realizezi că Dumnezeu nici măcar nu ține o evidență a greșelilor tale, ci El a ales să uite fărădelegile tale, descoperi că iertarea curge din harul Său.

Ascultă / Vizionează / Descarcă

Puteți asculta mesajul audio al acestui articol, puteți urmări mesajul video sau îl puteți descărca în diferite formate (mp3 / mp4 / pdf) de pe următorul link:

[Sesiunea 9 – Păcatul de neiertat \(Seria “Salvați pentru eternitate”\) – 2 decembrie 2023](#)